

Hoofdstuk 1

De waarheid van deze leer

Eerst zal ik dus de waarheid van deze leer bewijzen, dat zelfs in tijden van het grootste verval God nog altijd enige mensen heeft die hun oprechtheid niet verliezen, zich houden aan Gods geboden en in Zijn wegen gaan. In alle eeuwen dat de Kerk bestaat, is dit al zo geweest. In de oude wereld was het Noach, in Sodom was het Lot, in Egypte was het Mozes. Zij lieten in hun leven zien dat ze oprecht waren. Dat ze wandelden in de vreze van de Heere en dat ze in Zijn wegen gingen. Van Mozes staat: 'Door het geloof heeft Mozes, nu groot geworden zijnde, geweigerd een zoon van Farao's dochter genaamd te worden; verkiezende liever met het volk van God kwalijk behandeld te worden, dan voor een tijd de genieting der zonde te hebben; achtende de versmaadheid van Christus meerdere rijkdom te zijn dan de schatten in Egypte; want hij zag op de vergelding des loons' (Hebr. 11:24-26).

Kaleb en Jozua waren onder het volk in de woestijn. In Elia's dagen waren er nog zeventuizend. In Jesaja's tijd was er 'een klein overblijfsel', net als in de dagen

van Jeremia (Jer. 15:11). Tijdens de Joodse afval onder Antiochus werden sommigen gemarteld om de naam van God, 'de aangeboden verlossing niet aannemende', omdat de voorwaarden zondig waren.

Toen Christus in de wereld kwam, waren er sommigen die 'de vertroosting van Israël verwachtten'. In de tijd dat het Joodse volk werd vernietigd tijdens de verwoesting van Jeruzalem, was er toch 'een overblijfsel naar de verkiezing van de genade'. En in de grote afval onder het Nieuwe Testament waren er slechts 'twee getuigen' overgebleven.